

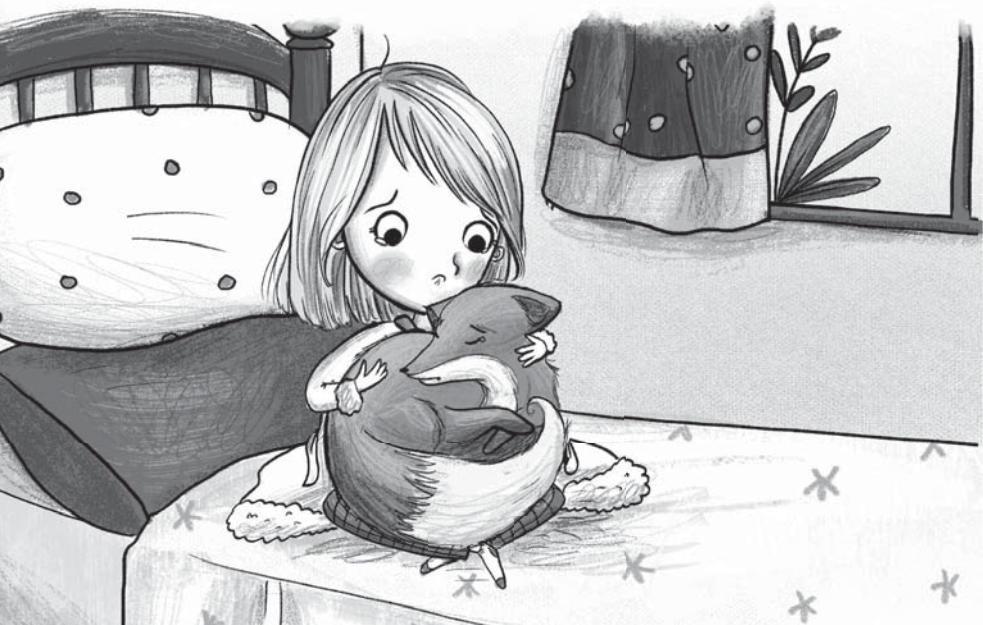
Ani nedutala. Ale nic se nestalo. Měla pocit, že se jí srdce roztrhne na kousky.

„Kapradinko!“ zašeptala zoufale.

Jakmile spatřila záblesk hvězdného svitu, vlnící se světlo, které se zotřovalo, až se z něj utvořil obrys lišky, samou úlevou málem omdlela.

Kapradinka teď stála v pokoji naproti ní, uši měla smutně svěšené a ocas stáhla mezi zadní nohy.

„Kapradinko!“ zalapala Majka po dechu a napřáhla k ní ruce.



Liška se k dívence došourala, vrtěla konečkem svého huňatého ocasu a Majka ji popadla do náruče.

„Bála jsem se, že ses vrátila do světa kouzel,“ vydechla a po obličejí se jí hrnuly slzy. „Bála jsem se, že už tě nikdy neuvidím.“

Liška jí olizovala slzičky z tváří. „Jsi můj Osudový kamarád, Majko. A to znamená, že s tebou budu celý život. Když mě přivoláš, vždycky se u tebe objevím.“

„Mrzí mě to.“ Majka lišku objala, jak nejpěvněji mohla. Když se k ní přivinula, cítila, jak ji opouští rozmrzelost.

„Promiň mi, že jsem ti vzala vševidoucí kámen a taky že jsem ti lhala,“ řekla provinile Kapradinka. „Já ten kámen prostě nemám ráda. Něco mi na něm nesedí.“

„Už ho nebudu používat,“ řekla Majka. „A taky... promiň, že jsem na tebe ráno tak vyjela. Měla jsem z toho všeho smíšené pocity a byla zmatená. Je to, jako kdybych